

DNY ZEMĚ

SBORNÍK STUDENTSKÝCH LITERÁRNÍCH A VÝTVARNÝCH PRACÍ

Tenhle sborník nemá žádné opravdové názvy.

Respektive tohle je asi název, ale co si budu, není nic moc.

Nic lepšího jsme ale nevymysleli, sorry.

Každopádně je to o klimatu.

A promiňte nám prosím fakt, že jsme dělali front page v Google Docs.

Ale je to fakt dobrý. Tak čtěte!

DG KRALUPY

DUBEN 2022

Něco málo na úvod

S kamarády jsme v dubnu uskutečnili dobročinné Dny Země, které jsme dlouho plánovali. Během několika akcí (mezi nimi byly např. antikvariát, second hand, prodej jídla atd.) se nám povedlo vydělat 5395 Kč, které jsme se rozhodli věnovat na neziskovou organizaci Arnika, a k tomu jsme zorganizovali uměleckou a literární soutěž s tematikou klimatické krize (jména výherců prvních tří míst najdete na konci) a následně dali dohromady tenhle sborník – šlo nám hlavně o to vytvořit prostor, ve kterém se budeme moct vyjádřit k těmto věcem.

U literární soutěže bylo na výběr ze tří témat:

- den, kdy skončil svět,
- Noemova archa podruhé,
- protest, který nás zachránil.

To vysvětluje podobnost motivů. Všichni se s tím ale nádherně a originálně vypořádali a já musím přiznat, že mi při čtení rovnou několikrát naskočila husí kůže.

Umění vždy fungovalo jako určitý komunikační nástroj – upozorňujeme jeho prostřednictvím na nejrůznější problémy a pereme se tak s nimi.

Jestli se chceme zachránit před apokalypsou, budeme umění hodně potřebovat – jsme na něm závislejší, než si uvědomujeme.

Se studenty z naší školy jsme se tedy společně pozastavili nad problematikou životního prostředí, vzali všechny ty těžké věci, kterým dennodenně musíme čelit, a kreativním způsobem je zpracovali.

Sice jsem jim v dubnu hezky zaspamovala e-mailové schránky, jak jsem jim o tom pořád psala, za což se omlouvám, ale očividně to mělo správný účinek.

Jsme tedy rádi, že se tolik lidí z řad studentů vydalo tímhle směrem a pomohlo nám tuto akci zrealizovat, vážíme si toho! Děkujeme i všem ostatním, kteří nám pomáhali, především paní profesorce Junáškové (od které jsme si i vypůjčili fotku na úvodní stránce), paní profesorce Sikorové a paní školnici, bez kterých by nic z tohohle nefungovalo, panu řediteli, dále Anežce Malínské a Ondrovi Batkovi za korekturu a psychickou podporu a všem ostatním, kdo nás podpořili.

Inspirativní čtení vám za organizační tým Dnů Země přeje

Tereza Lafková

Obsah

<i>Něco málo na úvod</i>	2
<i>Druhá archa Noemova – Kamila Štropová</i>	6
<i>Den, kdy skončil svět – Lenka Vašicová</i>	8
<i>Zánik a únik – Hana Muráriková</i>	10
<i>Den, kdy skončil svět – Magdalena Louvai Turnbull</i>	11
<i>Den, kdy skončil svět – Lenka Jelínková</i>	12
<i>Noemova archa podruhé – Kateřina Pelcová</i>	13
<i>Svědce konce 21. století – Anežka Malínská</i>	15
<i>Noemova archa podruhé – Viktorie Zemanová</i>	17
<i>Den 2556 – Martin Elznic</i>	18

Jmenný seznam autorů výtvarných prací

<i>1.G (skupina A1 a A2)</i>	<i>Ema Dymáčková</i>	<i>Lucie Utscheková</i>
<i>Klára Sitařová</i>	<i>Anna Benešová</i>	<i>Anežka Malínská</i>
<i>Michaela Rösslerová</i>	<i>Anna Pokorná</i>	<i>Tristan Turba</i>
<i>Ester Momutová</i>	<i>Kateřina Vašicová</i>	<i>Karolína Kohoutová</i>
<i>Karolína Kudělková</i>	<i>Aneta Tužilová</i>	<i>Petr Lipov</i>
<i>Justýna Prokešová</i>	<i>Nora Habová</i>	<i>Jiří Beneš</i>
<i>Emma Galo</i>	<i>Nela Žambůrková</i>	<i>a další bez podpisu</i>
<i>Sofie Galo</i>	<i>Petra Macounová</i>	

Korektura

Anežka Malínská
Ondřej Batka

Sazba

Tereza Lafková

Aneta Tužilová

Druhá archa Noemova

„Stále nic?“

„Ne, tak jako každý den.“ Jako by tahle otázka vůbec měla nějaký smysl. Všem nám je dávno jasné, že my *ten dopis* nedostaneme. Hrajeme tohle divadlo, abychom zůstali aspoň trochu při smyslech. Dává nám to naději. Je to důvod, proč v těchto dnech vstáváme a chodíme do práce. Jinak bychom se pravděpodobně zbláznili.

Je rok 2100, globální oteplování dosáhlo kritického bodu a planeta Země se pomalu stává neobyvatelnou. Největší mozky světa se spojily, aby zachránily lidstvo. A to se jim taky podařilo. Haha, to určitě, dokážeme přemístěním do vesmíru zachránit jednu miliardu lidí. To znamená, že se na většinu obyvatelstva nedostane. Přednost mají hlavy států a lidé s důležitým postavením. Vlastně většina vážených lidí se již na planetě nenachází. Vůdci opustili své lidi hned, jak to bylo možné. Tomu říkám věrnost. Další na řadě jsou ti, kteří si to dokážou zaplatit. To je záchrana lidstva! Výběr toho nejlepšího. Spodina zůstane odsouzena k smrti pomalým upečením. A naše rodina, která nemá ani na vlastní auto, si těžko zaplatí galaktickou loď.

Aby se nemohlo mluvit o diskriminaci, je uvolněno pár míst pro chudé. Tato místa se zaplní obyčejnými lidmi, kteří ale mají potenciál. Počítače studují minulost našich rodin, naše geny, myšlenkové postupy a přístup k lidem, aby potom určily naši budoucnost a prospěšnost. Poslední dny se rozesílají dopisy s letenkami a planými žvásty o krásném novém životě. To existence těchto dopisů udržuje zbylé pozemšťany nad vodou. V těchto chvílích zbývá jen doufat.

Ale já vím, že naši rodinu nikdo nevybere. Neděláme nic zajímavého a nejsme chytrí, nikdy jsme nebyli. Už jen pár týdnů a bude konečně po všem. Jen je mi líto mé sestry. Je tak nevinná, nezaslouží si zemřít. Měla by mít šanci na lepší život. Udělala bych cokoli, abych ji odsud dostala.

Už dlouhou dobu šetřím peníze. To, co mám, by ale sotva stačilo na pár dní na lodi, natož na několik let. Abych si vydělala, uklízím v domě jedné velice bohaté rodiny. Ta nedávno přišla o dceru. Ale jejich lístky byly zakoupeny, než zemřela. Doufala jsem, že by se mi mohlo podařit získat ten její pro mou sestru. Pracuji přesčas a jsem tak milá, jak to jde. Víím, že je to hodně, nepředstavitelně hodně, tak moc, že jsem možná blázen, že se o to pokouším, ale já netoužím po ničem víc než po záchraně své sestry. Už dávno nevěřím, že se přání plní, ale aspoň jedno v životě by se člověku splnit mohlo.

Chýlil se ke konci již osmý den meziplanetárního stěhování, věděla jsem, že nemám moc času. Konečně jsem se odhodlala.

„Pane, doufala jsem – je to ode mne troufalé, já vím – že byste mi mohl věnovat lístek vaší dcery.“

„Ty lístek nemáš?“

„Ne, pane“

„Taková milá a nemá lístek. Rád tě uvidím na palubě.“

„Děkuji, ale...“

„Budeme tě potřebovat i jinde než na Zemi.“

Mohla jsem, ale neřekla jsem to. Zabalila jsem sestře oblečení a navrch kufru přidala naši fotku. Po tváři mi stekla slza, ale nebyl čas na nostalgii. Zachráním svou sestřičku, to je jediné, na čem záleží. Když jsem ji ráno přivedla k lodi, mí spasitelé tam již byli. Chtěla jsem jim vysvětlit, že své místo přenechám sestře, ale to podle nich nebylo možné. „Buď já, a nebo nikdo,“ zněly možnosti. Snažila jsem se, plakala jsem, má sestra bude víc platná, než kdy budu já. K ničemu to nebylo. A já jsem nemohla nastoupit s vědomím, že má malá sestřička zemře. Zůstaly jsme obě stát na nástupišti, zatímco se k oblakům zvedala loď.

Druhá Archa Noemova.

Kamila Štropová

Den, kdy skončil svět

Otevřu oči. První věc, kterou vidím, jsou sluneční paprsky prokukující do mého pokoje malou škvírkou v izolaci. Odhrnu roh a spatřím tu krásu. Slunce zapadá za obzor a hraje všemi barvami. Od jasně oranžové po jemnou růž. Je krásné, co pouhé otáčení Země dokáže vyčarovat. Ale smutné, že to už nevidáme tak často.

Na hodiny se už nedívám. To už ztratilo veškerý význam. Místo hodin je jen den, noc a čas, kdy můžeme ven. Proplížím se kolem postele své malé sestřičky. Spí jako andílek a ze snu se usmívá. Chtěla bych být jako ona, vidět svět těma malýma, stále zářícíma očkama. Rodiče nejsou doma, určitě už odešli pracovat a shánět vše potřebné. Nemám jim za zlé, že se nerozloučili. Už nějakou dobu s nimi trávím veškerý čas.

Zapnu televizi v naději, že uslyším i o něčem jiném než *zpomalení*. Bohužel. Jediné, co vidím, jsou grafy, čísla a fotografie. V horním rohu mě však něco zarazí. Je to odpočet dnů od chvíle, kdy vědci poprvé zaznamenali zpomalení Země. Číslo je samozřejmě počítáno v *normálních* dnech. 365. Rok. Přesně rok. Podívám se o kousek vedle na graf znázorňující rychlost zpomalení – jak absurdní, pomyslím si. Ukazuje, že momentálně jeden den trvá tolik jako 42 *normálních* dnů. Označení normální den se používá pro čas před zpomalením. Má ukazovat naději, že jednou bude zase vše jako dřív. Co to slovo ale znamená a co když normální už vždy bude jen to, co je teď?

Na Zemi jsou už jen tři typy lidí. První jsou ti, kdo mají naději. Věří, že Země jen tak na chvíli zpomalila, že si jen potřebuje odpočinout jako člověk po náročném dni. A až se pořádně nadechne, bude zase běhat jako dřív. Pak jsou ti, co už víru ztratili. Myslí, že je to konec, že lidstvo promrhlo svoji šanci. A pak poslední skupina. Ti, co se pro záchranu snaží i něco udělat. Vědci, profesori i obyčejní lidé. Chtějí zjistit, kde nastal problém, proč Země zpomalila, a najít řešení. Avšak ani jedno nepřichází. Samozřejmě, že teorií je spousta. Některé obviňují Boha, jiné lidi. Nejčastější zdůvodnění zpomalení je samozřejmě klimatická změna, atmosféra, teplota, pohyb litosférických desek a tak dále. Pak jsou tu ale i bizarnější teorie. Například že se lidé v Kolském superhlubokém vrtu dovtřeli tak daleko, že porušili zemské jádro.

Na obrazovce se teď objevily fotografie oblastí mimo města. Dlouhý a velmi horký den není člověk bez speciální výbavy schopen přežít. Stejně tak protáhlé, mrazivé a ledové noci. Přes den i noc jsme zavřeni v našem bytě. Okna jsou zaizolována a naše naděje na přežití jsou pouze klimatizace, topení a díky bohu v našem městě stále fungující přívod pitné vody.

Všichni se snaží život ostatním zpříjemnit. Pracovníci televize stále vysílají, v elektrárnách se starají o fungování elektrického proudu, jiní zařizují internetovou síť. To jsou za mě hrdinové. Jediný čas, kdy se dá z bytu vyjít, je západ a východ slunce. Podmínky nejsou ideální, ale dá se to přežít.

Vypnu televizi. Nemůžu na to myslet. Stejně je potřeba jít nakoupit. Vyjdu z domu. Lidé už se vyvalují v paprscích krvavě červeného slunce. Děti běhají a smějí se. Někdo však už jen pije, aby zapomněl.

Ucítím to hned. Zem se zachvěje. Jen lehce, jako by v dálce projel vlak. Pocítí to však všichni. ZASTAVILA SE. Už se netočí. Jen stojí. Slyším pláč, modlitby, ale i smích těch opilců, co ztratili veškerou naději. Já jsem si jistá, že jediní, kdo mají jakousi malou naději na přežití, jsou ti, kdo teď vidí zapadat a vycházet slunce. Vždy jsem měla radši východ. Znamená pro mě naději do nového dne.

V kapse mi zapípá mobil, píše mi starší bratr z Nového Zélandu. Posílá fotografii východu slunce s nápisem JÁ VIDÍM NADĚJI. Vytáhnu mobil a taky slunce vyfotím. Připíšu jen: JÁ DEN, KDY SKONČIL SVĚT.

Lenka Vašicová

Ester Momutová

Zánik a únik

Už není svět, jak býval svěží,
zachránit ho můžem stěží.
Časy nejsou bezstarostné,
hrozí zánik, nic neroste.
Sluneční paprsky
spálí nás na kousky.
Rychle tají ledovce,
stoupá hladina moří.
Chováme se jak ovce.
A suché pláně hoří.
Prcháme do vnitrozemí,
stavíme zatarasy.
Problémy jsou ve všech zemích,
nehledíme na rasy.
Pouště se rozšiřují.
Nemoci všude bují.
Lidé se smrti bojí,
o všechno zde bojují.
Probíhá velké stěhování,
chceme si zachránit kůži.
Hodnoty klesají bez přestání,
kdekdo a kdekomu dluží.
Dost lidí skončí na chodníku
– zabezpečení žádné.
Vláda chce potlačit paniku,
což vůbec není snadné.

Skončila sekvence,
kdy lze předstírat, že se nic neděje.
Zbyla dekadence,
nechceme vzbuzovat mylné naděje.
A médií zní věta:
Blíží se konec světa!
Všichni už ztratili víru
v budoucnost věčného míru.
Přeci jen se něco chystá,
co nás může potěšit...
Na Zemi je málo místa,
zkoušíme to vyřešit.
Zničit a odejít – to je náš styl, bohužel.
Velkolepý slib ještě nikdo nedodržel.
Expanzi do kosmu plánují vědci.
Zanechat, co nám tu nechali předci,
musíme, jinak se nehne z místa,
což v tomto světě by byla smrt jistá.
My se však zachránit snažíme.
Už nechceme dál žít ve strachu.
Tak nedivte se, že stavíme
podruhé Noemovu archu.
Tentokrát nepopluje po vodě,
zamíří do nebe a ještě dál...
Ať je její mise v pohodě
– to by jí každý z nás dnes přál.

Hana Muráriková

Den, kdy skončil svět

Takhle to přece nemá končit! Slzy mi mlží okolní svět a já se naposledy nadechnu.

Dnes ráno jsem vstala jako každý den. Ptáčci mne uvítali do nového dne a já z okna vyhlédla na krásnou kvetoucí zahrádku. Šumění ranních zpráv, které mne upozornily na další neštěstí ve světě, jsem vypnula a bez přemýšlení se vydala z domu. Jen tak jsem vyběhla. Co bych teď dala za poslední dotek kuchyňské linky a vůni svíčky, která plní náš obývací pokoj pocitem bezpečí.

Několik let každý den slyším zprávy o nedaleké továrně. Dlouhodobě si konflikt vytvořil dvě strany. Souboj zdraví a bezpečí obyčejných lidí a moc a peníze těch již dávno bohatých. Moc se však šíří vzduchem jako jedovatá látka, která dnes unikla ze zdejší továrny. Dokud je tu ta nejmenší šance, že se nebezpečí lze vyhnout, moc vítězí. Jsme nepoučitelní a moc nás jednou všechny zabije. Stejně jako právě teď mě. Vidím, jak z továrny vychází kouř a dochází mi kyslík.

Přemýšlím o lidech, kteří právě teď bez tušení sedí v práci, jedou vlakem, píšou písemnou práci. Za pár hodin uslyší o katastrofě mého města a spustí vlnu soustrasti na sociálních sítích nebo přispějí nějaké peníze do sbírky. Rychle však zapomenou. Brzy budou zase politici a další lidé jejich jménem schvalovat kroky, které nevyhnutelně povedou k dalším katastrofám. Budou takhle ukrajovat krásu a život naší planety, dokud se to nedotkne jich samotných. Do té doby budou dál všichni tiše sedět v práci, jezdit vlakem a psát písemné práce. Já si už ale písemku nenapišu. „Promiň,“ dodám s posledním výdechem. Za tohle všechno si však odpuštění od planety nezasloužím a tak je tma.

Magdalena Louvai Turnbull

Den, kdy skončil svět

Zelená, modrá,
jak krásné to bylo.
Už není mnoho,
co by nám zbylo.

Ten zpěv, ty zvuky,
co lebedí tvým uším,
to překřičely hluky,
co přináší strach duším.

Proč jen litovat?
To Bůh měl šanci dáti?
Proč si nalhávat,
že vše se mělo státi?

Nemůžeme přeci za to soudit nebe,
zeptejme se teď raději sami sebe.
Neudělali jsme my alespoň jednu chybu?
Neporušili jsme jisté dodržení slibu?

Nalijme si čistého vína,
nebudeme si tu lhát.
Je to hlavně naše vina,
nesmíme se ale vzdát.

Pojďme toto všichni změnit
s odvahou a ctností,
než se „Den, kdy skončil svět“
stane skutečností.

Lenka Jelínková

Lucie Utscheková

Noemova archa podruhé

Ten fakt, že lidstvo brzy dostihnou jeho činy – odporné činy –, se nám snažili vyvrátit planými sliby. Celé ty roky inovace, kterou všichni brali jako nutnost, byly spíše časovanou bombou, které dnes nezbývá mnoho k výbuchu. Přinesla žalostné podmínky na Zemi. Kvůli vymýcení flóry i fauny hrajeme o sebemenší kapičku vody. Protože ten, kdo nemá dostatek vody, se může s nějakou záchranou rozloučit.

Vlastně ani nevím, kdo ten Noe byl, prý to byla jedna z postav bývalého náboženství, i tak vnímám jeho jméno jako určitou útěchu.

„Abi? A co když nám nebudou stačit zásoby? Co když se už na loď nevejdeme?“ ptá se mě neustále má mladší sestra. Je mi jí líto, narodila se do špatné doby.

„Kay, víš, že máme ještě litr po strýci, někdo nemá ani to. A navíc, na té vesmírné lodi je určitě takového místa. Neměj strach, my se odtud dostaneme!“ Sice ji chlácholím tím, jak můžeme být rády za litr vody, ale co teprve takový vědec, který jí má tolik, že si nemusí dělat obavy. „Jediné, co teď potřebujeme, je držet se pospolu a vydržet, dobře?“ Víím, že to pro ni musí být náročné, plahočíme se pustou krajinou už minimálně půl roku, ale možnost dostat se na palubu nám prostě nesmí uniknout.

„Tohle je Aquarine? Není to jen nějaký hologram? Prosím, ať je to skutečné!“ zaslechla jsem šepot Kayly. Dnes je totiž poslední den, kdy se můžeme dostat na planetu, které většina říká DRUHÝ DOMOV. Jsme v samotném centru celého světa, dorazily jsme do města, kam míří naši konkurenti, teď se mezi nimi jen procpat do A.R.C.H.Y. Nikdy jsme nebyly tak daleko od svého kraje, takový luxus jsme si opravdu dovolit nemohly. Navíc proč utrácet rodinné úspory vody za cestování po tak zpusťšené zemi?

„Zásoby, jméno, kraj?“ zeptal se robot výběřčí. Nikdy jsem se ještě s robotem nesetkala – i když jsou úplně všude, znám spíš chudáky, jako jsme my, než tyhle bezcitné mašiny – a tak se ho bojím ještě více než našeho nevyhnutelného konce. Dívka před námi odpověděla: „Pět litrů, Emily...“ Jen co začala, rozsvítil se červený křížek. Emily to nezvládla.

Hlasitě polknu, když nabízela pět litrů a neprošla, tak to máme spočítané. Přišly jsme na řadu, dostaly jsme stejnou otázku, ale odpověď byla mnohem žalostnější: „Jeden litr, Abigail a Kayla, kraj 29.“

Čekala jsem na rudé světýlko. Nic se nedělo, nechal nás dokonce domluvit. Nastalo hrobové ticho. Začala jsem se nervozitou ošívát, něco se děje a já potřebuji vědět co. Po pár minutách se objevil jeden z vědátorů a společně s robotem odešel ke vstupním dveřím. Nerozuměla jsem jim ani slovo a to mě vyděsilo ještě víc. Ostatní nás se zvědavostí pozorovali, jak si tu stojíme a třeseme se strachy, co s námi bude.

Po krátké rozmluvě u vchodu do A.R.C.H.Y. se k nám vrátili. „Vítejte na palubě, velice si vážíme vašeho příjezdu.“

Nic jsem nechápala, vědcům vůbec nevěřím a zrovna tak robotům, neuvěřím jim, dokud nedostaneme zelenou. Viděli naše zmatené obličej, takže se svůj úsudek pokusili vysvětlit: „Vaši rodiče věděli, co dělají, přepsali všechny biblické příběhy ještě před jejich ZATRACENÍM. Noemova archa nám zachrání život.“ Je pravdou, že nám otec vyprávěl nějaké příběhy a že s matkou nepřišel do ZATRACENÍ jen tak bez důvodu, ale ani jednu z nás by nenapadlo, jak moc dokázali předvídat.

Ted' už ale všechno dává smysl.

Kateřina Pelcová

Anna Pokorná

Svůdce konce 21. století

Nikdy jsem nečetl bibli a nelituji toho. Žiju ve světě ovládaném vědou, nikoli vírou. Věnoval jsem čas studiu prací vědeckých. Dospěl jsem k jasnému závěru: Naše planeta bude brzy zničena. Ví to už celý svět, proto se dnes, v roce 2093, všichni obracejí k víře. Já však z této komplikované situace elegantně vybruslím za pomoci vědy!

Jmenuji se Albert. Nikoliv Einstein, to je jen má přezdívka. Příjmení není důležité. Podstatné je to, že ve své garáži skrývám poklad. Kosmickou loď, kterou jsem sám sestrojil a s níž za pár dní odletím do vesmíru. Noemovu archu 2.0. Vypočítal jsem, že se ve svém záchranném voru dožiju klidně sta let.

Nejsem Noe. Své plavidlo nestavím z pověření božího. Proto nebudu plýtvat prostorem na jeden pár od každého druhu havěti, co žije na umírající Zemi. Nemám rád zvířata. Ale počítám, že mi zbude místo pro jednoho spolucestujícího. Totiž spolucestující.

Tohle je druhý důvod, proč jsem se pustil do náročné a zdlouhavé stavby svého korábu. Fascinuje mě, že mám konečně v ruce trumf, s nímž sbalím kteroukoliv holku. Dnes už všichni vědí, že svět pomalu ale jistě končí. Lidé se konečně začínají bát. Kdyby měli strach už v roce 2022, bylo by to bývalo lepší, ještě by s tou zoufalou situací mohli něco udělat. Tehdejší ekologická snažení jsou z dnešního pohledu roztomilá.

Každopádně já si nestěžuju. Já jen přemýšlím, kterou dámu zachráním před zkázou. Je jich na světě několik miliard a má může být jen jediná!

Nebudu zkoušet slavné herečky (i když nechat zahynout Viktorii Kaprálovou, vnučku toho věhlasného novináře, bude vážně škoda), ty jsou sice na obrazovce krásné, ale já je nikdy neviděl tváří v tvář, nesedneme si – a co pak? Mám jen jednu příležitost. Musím vybrat tu pravou!

Můj problém je, že znám hned dvě ženy, které bych rád vzal s sebou. Helenku Lafkovou a Františku Elznicovou.

Helenka je moje láska už od školky. Nosila vždycky půvabné růžové šatičky. Když mi byly tři roky, myslel jsem si, že je z cukrové vaty. Živě si vybavuji jediný rozhovor, který jsem s ní kdy vedl. Čtyřletému brýlatému Bertíkovi tehdy dost drsně vysvětlila, že z cukrové vaty není a že mu její kamarád Láďa rozbije nos, pokud to ještě bude tvrdit. Ale tak co... stejně ji mám celý život rád. Dodnes o tom neví. Kam se na ni hrabou Eva, Venuše a téměř bájná Viktorie Kaprálová!

Helenka teď žije s manželem, má malinké dítě. Občas ji potkávám. Vždycky má uplakané oči. Je na ní vidět, že je nešťastná. Mám jedinečnou příležitost ji spasit!

Každopádně ještě je tu jedna žena, která by za to stála. Františka Elznicová mě kdysi porazila ve fyzikální olympiádě (přihlásila se tam, aby naštvála svého dědečka) a od té doby jsme se kamarádili. Když tak o tom přemýšlím... jiné přátele jsem nikdy neměl.

Tahle holka není hezká, ale má něco do sebe. Je to asi nejhodnější osoba pod sluncem. Vtělený anděl. Ale teda jednou, jednou se ke mně nezachovala hezky. Proto jsem s ní už třináct let nepromluvil.

Utahovala si ze mě, že se mi líbí Helenka Lafková. A měla tu neuvěřitelnou drzost, že mi s ní domluvila rande. Měl to být údajně dárek k mým osmnáctinám. Ale na to, abych pozval dámu svých snů do kavárny, přece stačím sám!!! A že jsem to nikdy neudělal, rozhodně NEZNAMENÁ, že tomu tak není!

Ale nikdy na mě nikdo nebyl tak hodný jako ona, to se musí nechat.

No, mám dilema.

Asi si hodím mincí.

Nebo možná nejdřív přece jen zkusím oslovit tu Viktorii Kaprálovou.

Anežka Malínská

Noemova archa podruhé

Historie se opakuje
a Bůh to vše pozoruje.
Matička naše milovaná nechápe,
proč lidstvo s její ochranou pořád tak tápe.

Jedna prý moudrá kniha kdysi řekla,
že pozor máme dát,
aby voda do archy nenatekla.
Opravdu se Ti Bůh zjevil na obzoru,
či došlo Ti, že tímto tempem ze Země uděláme mrtvolu?

Jak možné může býti,
že jediné, co pomoci může, jest krveprolití?
Jak smutný osud potkat nás musí?
Kdy lidstvo o záchranu se pokusí?
Proč nevnímá náznaky Boží?
Kdy Bůh nového Noema předloží?

Viktorie Zemanová

Den 2556

Už je to 7 let od doby, kdy globální oteplování došlo do takové fáze, že jediná naše možnost pro přežití byla se ukrývat v ledovcích přímo na severním a jižním pólu. Na těchto jediných místě na planetě se dosud nachází voda v pevném skupenství.

Roku 2033 (konkrétně 1. 1. 2033), kdy bylo zrušeno využívání fosilních paliv ke spalování, se začali lidé na celé Zemi radovat, že se jim přece jenom tu naši planetu povede zachránit. Bylo to však předčasné. Už v půlce ledna tohoto roku se i přes tento nový zákon začaly rapidně zvedat teploty. Například letní teploty v mírném pásu se z průměrných 35 °C zvýšily na 50 °C. To mělo za následek mnoho požárů, tání ledovců ve velkém, vymírání druhů fauny i flory. Podmínky nebyly příznivé ani pro výrobu potravy, proto skoro polovina obyvatel Země trpěla hladomorem.

Taková situace nenechala klidným ani jednoho jediného člověka. Všechny státy, dokonce i dosud neaktivní Čína, se sešly na velké konferenci, kde se projednávaly kroky, které by tomu všemu zabránily. Odborný tým vědců složený z kapacit v tomto oboru během pár dní vydal zprávu, že jediné místo na planetě, kde bude možné dále žít (tedy přesněji řečeno přežívat), budou právě ledovce přímo na pólech. Na těchto místech se proto začala stavět provizorní ubytovací zařízení, která měla vydržet kruté podmínky polárního kruhu a kde se mělo dát žít.

Na konci roku 2033 bylo ubytování připraveno. Kapacita však byla omezená a to velmi, byl tedy vytvořen seznam lidí, kteří budou přivezeni do těchto zařízení a zachráněni. Zbytek obyvatel byl nechán napospas osudu.

Já měl bohužel to štěstí, že jsem byl zachráněn, a to kvůli tomu, že jsem syn prezidenta Země, kterého zvolili při jednání okolo klimatické krize. Život zde není ten pořádný život. Nemáme žádné spojení se zbytkem světa, prý aby nás to neděsilo. Nemůžeme chodit pryč z pokojů, protože by nás mohli napadnout polární medvědi. To asi myslí toho posledního medvěda, kterého jsme viděli při příjezdu sem. No a navíc to tu všechno přišerně páchne rybinou a já ryby nesnáším. To je tedy štěstí. Mohl bych tomu spíše říkat smůla.

Mnohem raději bych zůstal se svými přáteli na pevnině a prožíval s nimi poslední chvílky našeho života. To jsem však nemohl. Na začátku roku 2040, kdy jsme nadobro opustili pevninu, mi bylo pouhých 11 let, proto můj nesouhlas neměl vůbec žádnou váhu. Dnes se to ale všechno změní. Dnes slavím své 18. narozeniny a už se tak můžu rozhodovat sám. Chystám tedy poměrně pěknou narozeninovou oslavu.

S několika dětmi, tedy teď už dospěláky, jsem se tady v našem novém domově skamarádil a ani jednomu z nás život zde vůbec nevyhovuje. Na důkaz našeho nesouhlasu jsme připravili poklidný protest, dalo by se to nazvat i stávkou. V den, kdy *slavíme* 7 let naší záchrany, jsme vyhodili pojistky v celém ubytovacím zařízení. Nemocní lidé v naší založní nemocnici kvůli nefungujícím přístrojům pomalu umírali. To si ale rada vrchních představitelů *bojovníků* za klima nemohla dovolit, proto musela přistoupit na naše podmínky.

Všichni přeživší se tedy sbalili a vyrazili trajekty zpátky na pevninu. Při příjezdu jsme ale zjistili to nejhorší, co nás mohlo čekat. Na pevnině, tedy pár ostrovech, které po zvýšení hladiny moře zbyly, nebyl ani jediný člověk, který vykazoval známky života. To přesvědčilo radu vůdčích, že nikde, ani na pevnině, ani na pólech nemůžeme být v bezpečí. Nezachránilo nás to existenčně, ale náš pohled na svět a naše mysl se tímto změnila. To beru jako naši skutečnou záchranu.

Přeživší (1. 1. 2040)

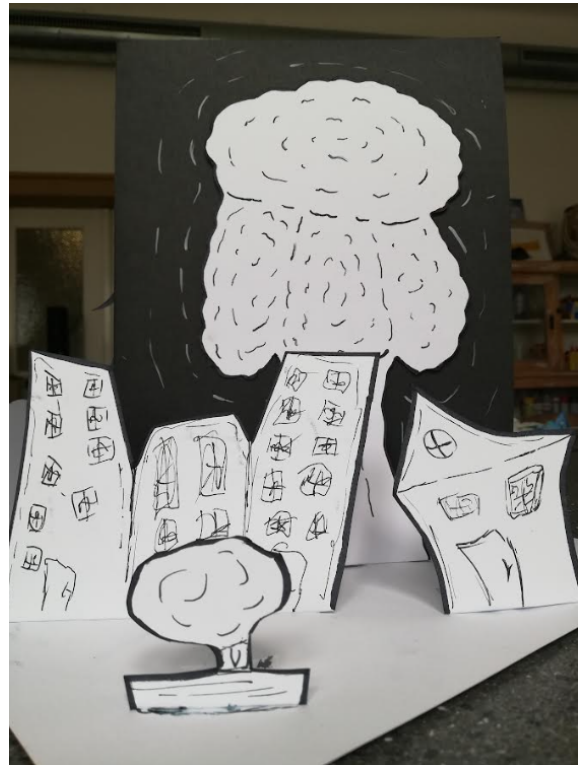
Martin Elznic

Nela Žambůrková

Klára Sitařová

Nora Habová

Petra Macounová

Karolína Kohoutová

Kateřina Vařicová

Karolína Kudělková, Justýna Prokešová, Emma Galo, Sofie Galo

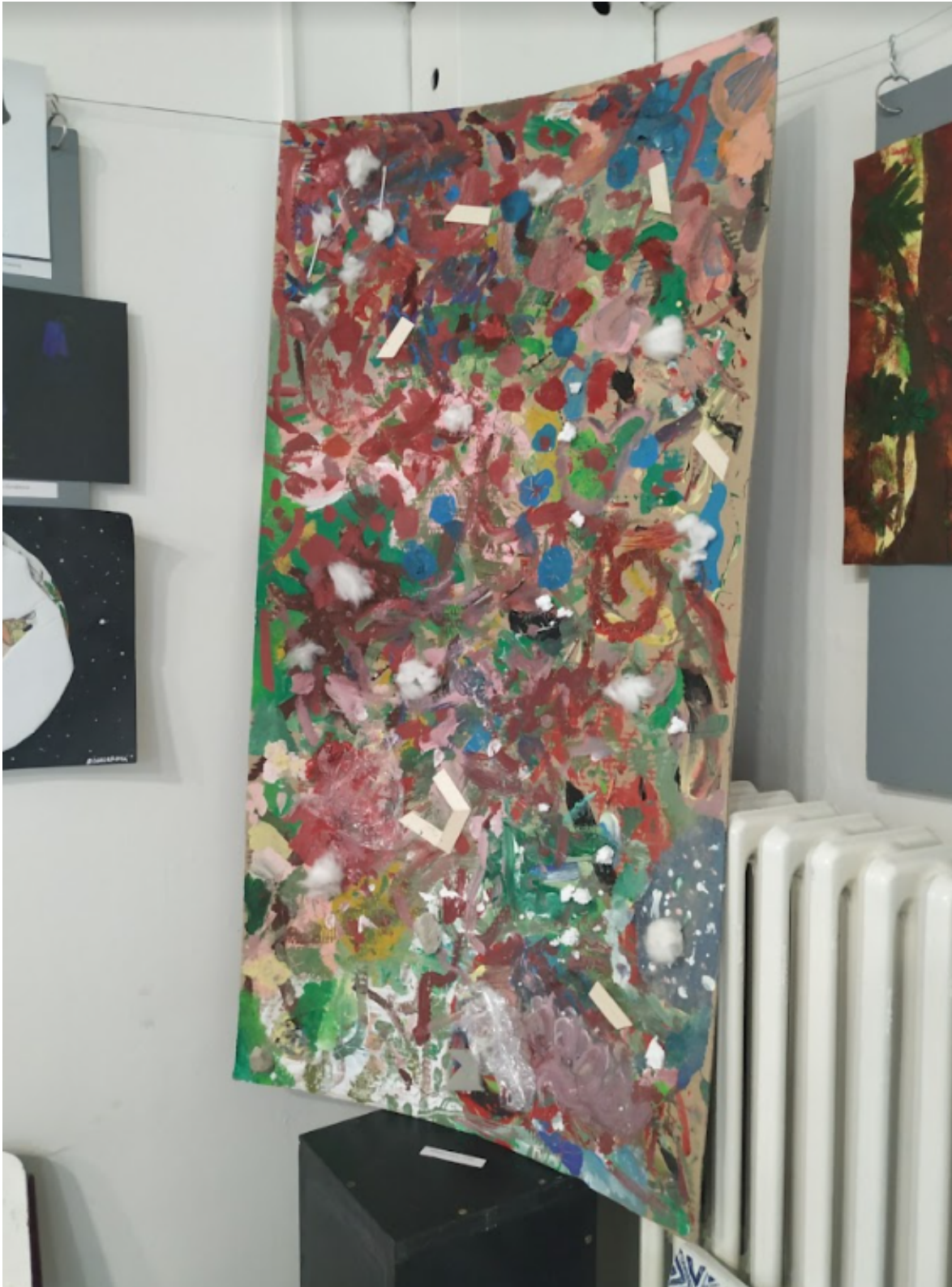
Anna Benešová

Michaela Rösslerová

Emma Galo a Karolína Kudělková

1.G skupina A2

1.G skupina A1

Anežka Malínská

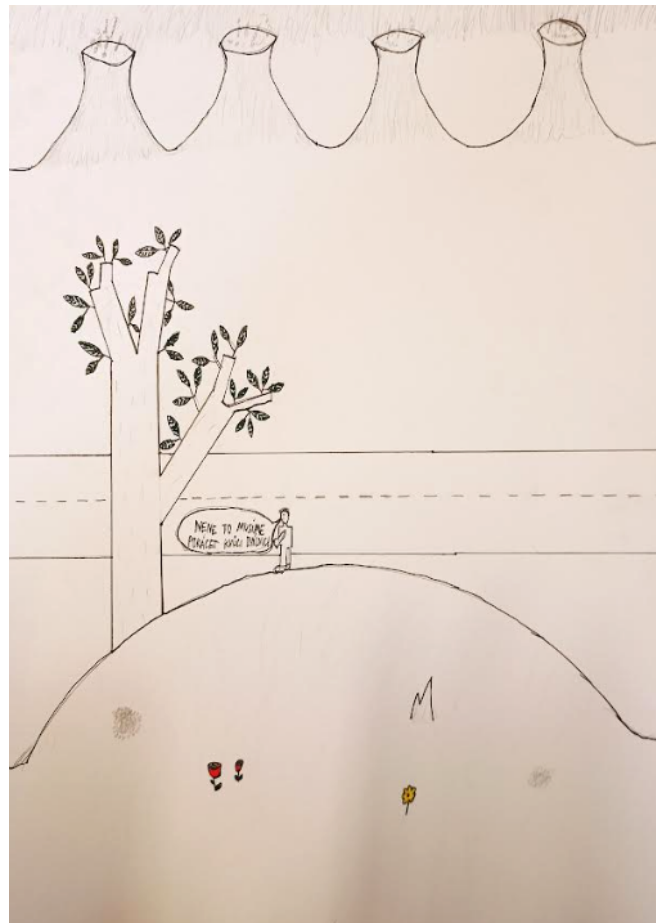
Ema Dymáčková

Tristan Turba

Jiří Beneš

Petr Lipov

VÝSLEDKY SOUTĚŽÍ

VÝTVARNÁ SOUTĚŽ

- 1. místo - Aneta Tužilová, 1.P*
- 2. místo - Anna Pokorná, 4.G*
- 3. místo - Ester Momutová, 1.P*

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

- 1. místo - Kamila Štropová, 5.G*
- 2. místo - Magdalena Louvai Turnbull, 4.G*
- 3. místo - Lenka Jelínková, 1.P*